

Arrest

nr. 69 663 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 april 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 16 november 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 38 644 van 11 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd verworpen.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en diende een tweede asielaanvraag in op 1 juni 2010. Op 13 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 54 906 van 25 januari 2011

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd verworpen.

1.3. Op 11 februari 2011 heeft verzoeker zich na deelname aan een hongerstaking een derde keer vluchteling verklaard.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 april 2011.

1.5. Op 27 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Nandarkhel (district Sherzad, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine en ging naar de lagere school in Jalalabad. Nadat u terugkeerde naar het dorp had u geen echte activiteiten. U hing wat rond op de velden, bleef thuis of u speelde wat volleybal. Uw vader was tijdens het regime van de Taliban gedurende twee of drie jaar hoofd van het district Shigal in de provincie Kunar. Na de val van de Taliban werd hij terug het hoofd van het aan uw dorp grenzende Alikhel, waar uw voorvaders ook al de dienst uitmaakten. Sedert het einde van het Talibanregime werd uw vader al vier keer gearresteerd en weer vrijgelaten door de Amerikanen. Drie keer werd hij in de gevangenis van Bagram opgesloten, telkens voor een relatief korte periode. De Amerikanen meenden dat uw vader nog steeds met de Taliban samenwerkte, wat onjuist is. Toen uw vader negen maanden geleden een vierde keer werd vrijgelaten, zei hij bezorgd te zijn om uw veiligheid. U, de zoon van een stamhoofd, liep misschien ook het risico te worden opgepakt. Uw vader sloot ook niet uit dat de Amerikanen het huis zouden bombarderen. Daarom besloot hij dat het beter was voor u het land te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 06/04/2009 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaarde de Amerikanen te vrezen die u onterecht dreigen te vervolgen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u de subsidiaire bescherming aanvroeg. Op 17 november 2009 werd er door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan u ter kennisneming gegeven. U tekende hiertegen beroep aan maar de beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 februari 2010 nogmaals bevestigd. U ging hiertegen in beroep bij de Raad van State maar dit beroep werd verworpen.

Op 1 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 nam het CGVS wederom een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. U tekende hiertegen beroep aan maar de beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 januari 2011 nogmaals bevestigd in het arrest 54906. U ging hiertegen in beroep bij de Raad van State maar dit beroep werd verworpen.

Op 11 februari 2011 diende u een derde asielaanvraag in, na een deelname aan een hongerstaking.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 17 november 2009 en op 24 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze werd ondermijnd. De beslissingen werden telkenmale bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook uw beroepen tegen deze beslissingen werden verworpen door de Raad van State.

U brengt heden geen nieuwe feiten of elementen naar voren die eerdere appreciaties van uw asielaanvraag eventueel zouden kunnen ombuigen of een nieuw licht zouden werpen op uw asielmotieven. Er kan bovendien nogmaals worden gewezen op het ingestudeerde karakter van uw asielaanvraag. Zo vermeldde u bijvoorbeeld tijdens uw eerste asielaanvraag het dorp Balalkhel als een omliggend dorp ten noorden van uw dorp Nandarkhel. Als u heden opnieuw gevraagd werd waar Balalkhel gelegen is, blijkt u dit zich in eerste instantie niet meer te herinneren, wat erg opmerkelijk is. U stelt louter dat het in uw district is gelegen (CGVS, p. 5). Na enig aandringen om verdere toelichting stelt

u dat het in de richting van het dorp Watai gelegen is hoewel het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt net in de tegenovergestelde richting is gelegen. Verder bent u heden in staat verschillende Afghaanse politieke partijen op te noemen die volgens u alle Afghanen kennen, hoewel u in het verleden alleen de namen Hezb-Islami en "Islami-Hezb" naar voren kon brengen (CGVS, 2011, p. 2 & CGVS, 2009, p. 11). Dit doet vermoeden dat de kennis die u heden blijkt te bezitten achteraf is ingestudeerd.

Uit dit alles dient wederom te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die, gegeven de eerdere negatieve beslissingen, het heden zouden toelaten om u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en "enkele algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur", zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat men niet kan verwachten dat hij een antwoord zou kunnen bieden op al de gespecialiseerde vragen die een doorgedreven kennis van de situatie in Afghanistan vereisen. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk over een noodzakelijke basiskennis van de situatie in Afghanistan beschikt en meent dat het toetsen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet mag ontaarden in een IQ test. Volgens verzoeker duidt de motivering van het CGVS op een subjectieve interpretatie van het relaas en is een motivering die bestaat uit vermoedens strikt onvoldoende om de gewezen beslissing te dragen. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn Afghaanse afkomst en zijn vluchtrelaas doorheen zijn eerste en tweede asielaanvraag ondersteund werden door voldoende stukken en dat er hoegenaamd niet kan worden getwijfeld aan zijn recente verblijf. De Raad moet volgens verzoeker onderhavig dossier aan een nieuw onderzoek onderwerpen die na toetsing aan de Conventie van Genève niks anders zal kunnen vaststellen dan dat de bestreden beslissing dient te worden hervormd. Het probleem dat zich hier in hoofddeorde stelt, is het aanvaarden van zijn identiteit, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij heden geen feiten of elementen naar voren brengt die eerdere appreciaties van zijn asielaanvraag eventueel zouden kunnen ombuigen of een nieuw licht zouden werpen op zijn asielmotieven, (ii) er nogmaals moet gewezen worden op het ingestudeerde karakter van verzoekers asielrelaas, aangezien hij tijdens de eerste asielaanvraag vermeldde dat het dorp Balalkhel als een omliggend dorp ten noorden van zijn dorp Nandarkhei, gelegen is maar hij zich dit dorp heden niet meer kan herinneren, en hij nu wel verschillende Afghaanse politieke partijen kan opnoemen, hoewel hij eerder alleen de namen Hezb-Islami en "Islami-Hezb" kende.

2.3. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als aangehaald in het kader van de eerdere asielaanvragen en dat hij blijft voorhouden afkomstig te zijn uit Nandarkhel, Sherzad, Nangarhar.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In 's Raads nr. 54 906 van 25 januari 2011 naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag werd het volgende geoordeeld: *'vermits verzoeker er niet in slaagt om zijn afkomst uit Nandarkhel, Sherzad, Nangarhar aannemelijk te maken, kan er nog steeds geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zich aldaar zou hebben afgespeeld'.*

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wees de Raad erop dat *'verzoeker er ook op basis van zijn verklaringen niet in slaagde zijn afkomst uit Nandarkhel alsnog aannemelijk te maken vermits zijn geografische kennis over de regio fragmentarisch en bovenal tegenstrijdig is met de verklaringen die hij eerder aflegde. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.'*

De Raad wijst erop dat verzoekers argumenten, waarin hij blijft volhouden dat hij wel degelijk beschikt over een noodzakelijke basiskennis van de situatie in Afghanistan, dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag onderworpen werd aan een zeer strenge en doorgedreven ondervraging aangaande de concrete situatie in Afghanistan, evenwel niet kan verwacht worden dat hij een antwoord zou kunnen bieden op al deze gespecialiseerde vragen die een doorgedreven kennis van de situatie in Afghanistan vereisen, dat het toetsen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet mag ontaarden in een IQ test, dat de motivatie van de commissaris-generaal duidt op een subjectieve interpretatie van het relaas en dat verzoekers vluchtrelaas ondersteund werd door voldoende stukken en dat er hoegenaamd niet kan worden getwijfeld aan het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan, gericht zijn tegen de beoordeling naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen en de arresten 38 644 en 54 906 bekleed zijn met gezag van gewijsde.

Verzoeker gaat voorbij aan de uitgebreide motivering met betrekking tot de door hem neergelegde documenten in de vorige asielaanvragen: *"Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van de door hem bijgebrachte documenten te weerleggen en stelt dat het loutere afwijzen van het vluchtelingenstatuut met als reden het bestaan van een handel in valse identiteitsdocumenten en dat de bijgebrachte documenten niet ondersteund zouden worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, een onvoldoende motivering is, gaat hij voorbij aan de vaststellingen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, namelijk dat (i) aan zijn taskara geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen worden ondersteund, wat in casu niet het geval is, en bovendien uit de toegevoegde informatie blijkt dat valse Afgaanse identiteitsdocumenten gemakkelijk en goedkoop te koop zijn, (ii) zijn gebrekkige kennis over de lokale geografie, de feitelijke machthebbers en het dagelijkse leven, die niet kan verschoond worden door zijn geringe opleiding, niet toelaat geloof te hechten aan zijn bewering geboren en getogen te zijn in het district Sherzad en daar tot aan zijn vertrek in 2009 te hebben gewoond, en (iii) hierdoor ook geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat zich in een bedrieglijke geografische context zou hebben afgespeeld en het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming, en de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat zijn verklaringen omtrent zijn documenten het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag onderstrepen: "Zo legde u negen foto's voor van een aantal uitgebrande auto's na een huiszoeking bij uw vader. U verklaarde dat de auto's zich in jullie achtertuin bevonden en het bezit waren van buurtbewoners die hun auto daar achter lieten omdat er in uw omgeving veel ruimte beschikbaar was (CGVS, p. 4). De aanslag werd volgens u door de Amerikanen gepleegd en u bevond zich nog in Afghanistan toen dit plaatsgreep (CGVS, p. 5). U verklaarde dit eveneens te hebben vermeld tijdens het eerste gehoor (CGVS, p. 5). Dit is erg merkwaardig aangezien dit incident op geen enkel moment tijdens het eerste gehoor ter sprake is gekomen. Wat meer is, op de expliciete vraag of u reeds problemen hebt gekend met de Amerikanen antwoordde u destijds dat dit niet het geval was (CGVS, 28/10/2009, p. 9). Dat u het destijds niet nodig achtte die aanslag, die erg relevant zou zijn voor uw vrees ten aanzien van de Amerikanen indien ze daadwerkelijk heeft plaatsgegrepen, te vermelden is erg bevreemdend te noemen en ondermijnt de ernst van uw vrees in hoge mate. Verder legde u een brief voor van stamouderen aan de gouverneur van Nangarhar met betrekking tot de aanslag die op de foto's is afgebeeld. De brief is zichtbaar door meer dan tien ouderen ondertekend. Desalniettemin slaagde u er slechts in drie namen naar voren te brengen van ouderen met zekerheid die de brief ondertekenden. Hoewel u over de eerste naam nog enigszins enige informatie naar voren wist te brengen bleek u van de twee andere personen slechts hun woonplaats te kunnen opnoemen (CGVS, p. 5). Verder kon u geen toelichting geven over deze ouderen. Nochtans staan deze drie heren volgens uzelf dicht bij uw vader (CGVS, p. 6). Indien het daadwerkelijk om personaliteiten gaat die zich in de dichte kring van uw vader begeven en zij bovendien in de regio enig aanzien genieten, mag van u verwacht worden dat u het CGVS een begin van informatie over hen verschaft. Er kan immers verwacht worden dat u in staat bent elementen naar voren te brengen over invloedrijke personen uit uw dichte omgeving. In een tribale*

samenleving zoals die in Afghanistan is het voor burgers van uiterst belang kennis te bezitten over de machtsverhoudingen in hun dichte omgeving. Het is ook uw vader, met wie u sinds enkele maanden telefonisch contact hebt, die u deze documenten opstuurde. U had ook via hem informatie kunnen inwinnen over de personen die de brief ondertekenden die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas. Ten slotte kon u ook niet verduidelijken waarom het sinds enkele maanden wel mogelijk is met uw vader telefonisch contact te houden en dit in het verleden door de omstandigheden niet realiseerbaar bleek. U verklaarde dat u dit hem hebt gevraagd maar hij geen reden opgaf (CGVS, p. 3). U suggereert dat hij u niet ongerust wilde maken maar zekerheid daarover hebt u allerminst, wat erg opmerkelijk is. De krantenartikels ten slotte kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat allerminst het geval is gebleken.”. Deze onbetwiste motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.”

Volledigheidshalve kan worden gesteld dat, in tegenstelling wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, de motivering niet bestaat uit vermoedens maar gebaseerd werd op verzoekers gebrek aan kennis en vertrouwdheid met het hedendaagse leven in Nandarkhel, district Sherzad en de socio-politieke situatie, hetgeen het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in de provincie Naranghar bevestigt en dat zijn kennis over andere domeinen van de Afghaanse samenleving, zowel op lokaal, regionaal als nationaal niveau onvoldoende zijn waardoor hij zijn jarenlang verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakte.

Dat hij thans plots een aantal Afghaanse politieke partijen kan opnoemen wijst erop dat verzoeker zich voor het gehoor heeft voorbereid en bepaalde kennis heeft ingestudeerd. Dit wordt overigens tevens bevestigd door de vaststelling dat hij het dorp Balalkhel dat hij vernoemde naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvraag thans niet meer correct weet te situeren.

2.4. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal ook naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, vermits verzoeker geen nieuwe gegevens of documenten heeft neergelegd.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS